

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **I. A.**, narozený dne X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2022, č. j. CPR-15206-2/ČJ-2022-93010-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2022, č. j. CPR-15206-2/ČJ-2022-93010-V242 (dále **jen**

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

„napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 28. 4. 2022, č. j. KRPA-140058-18/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu vstupu v délce dvou let, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správní orgán vymezil dobu neoprávněného pobytu jako období od 17. 7. 2021 do 28. 4. 2022, kdy toto cca devítiměsíční období vyhodnotil jakožto natolik zásadní porušení pobytových povinností, že žalobci uložil správní vyhoštění na dobu 2 let, což žalobce vnímá jako porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť se jedná o mladého cizince, který se na území republiky dopustil toliko prvotní protiprávnosti, po jejím odhalení spolupracoval s policejním orgánem při jejím objasnění a vyjádřil vůli vycestovat do domovského státu, zatímco k jeho osobě nebyly zjištěny žádné jiné negativní skutečnosti, které by mu měly přitěžovat.
3. Stanovení doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie podle názoru žalobce neodpovídá délce protiprávního stavu, neboť jej přesahuje více než dvojnásobně, což žalobce vnímá jako nepřiměřeně tvrdý postih vymykající se obvyklé praxi správního orgánu, který v obdobných případech neukládá správní vyhoštění na dobu delší 18ti měsíců.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. K délce zákazu pobytu uvedl, že délka byla stanovena v zákonném rozpětí. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

6. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
7. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, měla být stanovena doba kratší.
8. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
9. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 28. 4. 2022 na zastávce MHD na ulici Chilská v Praze kontrolován hlídkou Celní správy. Kontrolou předloženého cestovního pasu a lustrací v evidencích bylo zjištěno, že cizinec nemá žádné platné vízum nebo jiné oprávnění, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. V cestovním dokladu měl cizinec vylepeno již neplatné estonské vízum s platností do 13. 2. 2021 a otištěno razítko o podané žádosti o pobyt v Polsku. Žádost žalobce o udělení pobytu na území Polska byla dne 25. 11. 2021 zamítnuta. Do protokolu o výsledku účastníka žalobce uvedl, že na území ČR přicestoval dne 24. 2. 2020 na základě platného estonského víza a po celou dobu pobývá na území ČR, pouze dne 14. 9. 2021 byl v Polsku požádat o pobyt, poté se vrátil do ČR, kde čeká na vyřízení povolení pobytu v Polsku. Ví, že se na území ČR nachází neoprávněně.
10. Žalovaný k délce neoprávněného pobytu uvedl, že cizinec byl oprávněn přicestovat na území ČR dne 24. 2. 2020 na základě uděleného estonského víza. V průběhu cizincova pobytu na území ČR, byl dne 12. 3. 2020 vyhlášen v ČR s ohledem na epidemiologickou situaci nouzový stav. Pokud měl cizinec vydáno estonské „národní vízum“ typu „D“, mohl se na území ostatních členských států volně pohybovat podle podmínek Schengenské prováděcí úmluvy po dobu nejvýše tří měsíců (90 dnů) během jakéhokoli šestiměsíčního období (180 dnů). Proto byl oprávněn na území ČR pobývat pouze tři měsíce od vstupu a následně za podmínek stanovených v době nouzového stavu. V době nouzového stavu, nebyla proti neoprávněně pobývajícím cizincům ze strany policejních orgánů přijímána opatření ani sankce. Jelikož cizinec v době po ukončení nouzového stavu (dne 16. 7. 2020) nevycestoval, pobýval na území ČR ode dne 17. 7. 2020 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, až do dne 28. 4. 2022, kdy byl kontrolován hlídkou Celní správy. Doba, po kterou cizinci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí při stanovení délky zákazu pobytu uvedl, že se nejedná o cizincovo první pochybení, avšak žalovaný toto upřesnil, že se jedná zřejmě o písařskou chybu v rozhodnutí, která však nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný k délce pobytu dále konstatoval, že jednání cizince vykazuje znaky vědomého porušování předpisů, neboť cizinec přicestoval do ČR na základě uděleného estonského víza za práci (ač k ní neměl patřičné povolení), po skončení nouzového stavu dne 16. 7. 2020 z území ČR nevycestoval a pobýval zde bez oprávnění k pobytu. Dle čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 je podmínkou pro vstup cizince ze třetí země mít platné vízum, nebo musí být držitelem platného povolení k pobytu nebo platného dlouhodobého víza. Na dotaz správního orgánu zda chce dál pracovat na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez oprávnění k zaměstnání uvedl, že mu nic jiného nezbývá. Pobyt v Polsku si vyřizoval za účelem, aby mohl pobývat a pracovat v ČR. Žalovaný hodnotil cizincův neoprávněný pobyt jako vědomé a záměrné porušování právních předpisů. Žalovaný shledal odůvodnění délky doby správního vyhoštění provedené prvostupňovým orgánem jako dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. Správní orgán I. stupně vyložil, že v projednávaném případě dobu správního vyhoštění stanovil s ohledem na nikterak zanedbatelnou délku porušení právních předpisů (vědomý neoprávněný pobyt na území ČR v délce 651 dnů). Neoprávněný pobyt cizince byl zjištěn vlastní činností (hlídkou Celní správy), nikoli z iniciativy cizince, lze tedy usuzovat, že pokud by kontrolován nebyl, patrně by na území pobýval neoprávněně i dále (uvedené potvrdil v protokolu), neboť svého neoprávněného pobytu si byl vědom a pro legalizaci pobytu nic neučinil. Okolnosti, které by svědčily ve prospěch cizince, dle žalovaného nemohou převážit nad závažností protiprávního jednání, kdy se cizinec na území ČR zdržoval vědomě 651 dní bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaný přihlédl i k tomu, že šlo o první protiprávní jednání, zároveň však uvedl, že nepovažuje vědomé porušování právních předpisů za řádný způsob života. Nesouhlasil ani s tvrzením v odvolání, že žalobce nad svým jednáním vyjádřil lítost, neboť tato skutečnost ze správního spisu nevyplývá, naopak cizinec chtěl v protiprávním jednání pokračovat i do budoucna, ač přislíbil vycestování do domovského státu.

11. Žalobce v žalobě mylně vycházel z předpokladu, že nelegální pobyt správní orgány vymezily pouze v délce cca devět měsíců (od 17. 7. 2021 do 28. 4. 2022), za tuto délku nelegálního pobytu měl žalobce za adekvátní správní vyhoštění v délce maximálně 18 měsíců, avšak žalobci je kladen za vinu nelegální pobyt o rok delší, tedy od 17. 7. 2020 do 28. 4. 2022, jde tedy o cca 21 měsíců (651 dní). Proto není případná ani žalobní argumentace, že stanovení doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie neodpovídá délce protiprávního stavu, neboť jej přesahuje více než dvojnásobně.
12. Nedůvodnou shledal soud i námitku, že měl být zohledněn mladý věk žalobce, žalobci je téměř 29 let, v této skutečnosti soud neshledává žádnou polehčující okolnost, v tomto věku lze předpokládat již plnou zralost a schopnost převzít odpovědnost za vlastní jednání, stejně jako posoudit případné následky nerespektování právních předpisů.
13. Soud má za to, že nelze ve prospěch cizince zohlednit ani skutečnost tvrzenou v žalobě, že vyjádřil vůli vycestovat do domovského státu, když v tomto směru byla vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

cizince rozporná. Žalobce při výslechu uvedl, že se sestra bude vdávat, musí zde proto vydělat peníze na svatbu, nezbývá mu tak nic jiného, než nadále zůstat a pracovat v ČR.

14. Polehčující okolnost lze spatřovat v tom, že se jedná z jeho strany o první porušení zákona o pobytu cizinců a že se správními orgány po svém zajištění spolupracoval. Zároveň ale nelze přehlédnout, že se žalobce dostal do své situace jen vlastním přičiněním, jeho vědomý neoprávněný pobyt v délce 651 dní byl zjištěn až činností policie, zároveň zde bez oprávnění pracoval. Ani skutečnost, že s žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, ho neodradila od plánů dalšího pobytu a výdělečné činnosti v ČR. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, činila v daném případě 5 let, správní orgány nevykročily z mezí svého správního uvážení, v odůvodnění neopominuly žádnou podstatnou okolnost případu.
15. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. července 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.